

Joci király

Joci a pamlagon ült és bámulta az órát. Mi érdekes lehet egy órában? – kérdezhetitek, hiszen órát mindenki látott már. Tudnotok kell, hogy ez nem akármilyen óra volt, hanem különleges. Különleges azért, mert a nagymamáé volt, és Joci, akárcsak a két nagyobb testvére, nagyon szeretett a nagymamánál lenni. Különleges azért is, mert mindig éppen a megfelelő időt mutatta. Ez úgy derült ki, hogy ha a nagyit megkérték valahogy így:

- Nagyi, mesélj nekünk valami szépet!

Nagyi ilyenkor rápillantott az órára, és így felelt:

- Hát jó. Most épp megfelelő idő van a mesére.

Joci ekkor belekucorodott a nagyi ölébe, nővére a kedvenc öblös fotelébe süppedt, bátyja pedig hasra vágta magát a szőnyegen, és már kezdődhetett is a mese.

.....

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer valahol messze egy ház, amely arany színben pompázott minden tiszta hajnalon. Itt lakott egy fiú a testvéreivel, atyjával, és anyjával.

A ház körül mindenkinek megvolt a feladata: ki vizet húzott a kútról, ki a juhokat terelgette, ki a konyhán segített. Amikor aztán a Nap delelőre hágott, mindannyian összegyűltek a pompás étkezőben, és hozzáláltak az ebédhez. Mindenkinek az az étel volt a tányérján, amire éppen vágyott. Miután jól laktak, elmesélték egymásnak, ki mit látott-hallott aznap, mit végzett, merre járt, azután énekeltek, és táncoltak.

Egy napon a fiú így szólt az asztalnál:

- Tudjátok, ma merre jártam, és mit láttam. Az erdőben néztem utána az állatoknak, s amikor visszafelé rátértem a keskeny ösvényre, a sziklafalban egy kapu jelent meg, amit eddig még sosem láttam.

Kíváncsi tekintetek fordultak felé:

- Akkor itt az ideje, hogy elindulj. – Mondta az atyja. – Gyere, mutatok valamit!

Elindultak. Egy ideig ismerős volt az út, de amikor elhagyták az erdőt, hirtelen lejteni kezdett. Joci még sosem járt erre. Sőt, nem is tudta, hogy az erdőn túl is

vannak utak. Körülnézett, de sokáig nem bámészkodhatott, mert az atya megállt. Egy pompás kapu magasodott előttük. Beléptek.

A kapun túl egy lépcső vezetett a mélybe. Az atya egy aranyszelencét nyújtott át a fiúnak és így szólt:

- Ezt mindig meg kell őrizned. Vigyázni fog rád, és segíteni fog neked, de meg kell ígérned, hogy addig nem nyitod ki, míg vissza nem térsz hozzám. Most pedig indulj utadra!

Megölelte a fiát, és együtt lépett vele a lépcsőre. Egy darabon elkísérte a fiút, míg végül megállt, és bátorítóan intett neki, hogy csak folytassa az utat.

.....

- De hová vezet a lépcső, Nagyi? – kottyantotta közbe Joci.
- Várj csak, mindjárt meghallod. – intette a nagymama, és egy takarót borított a kisfiú vállára. Mindjárt lemegy a Nap; ilyenkor a házban is hűvösödik.

Finom, meleg, illatos tea gőzölgött az asztalon. Mindenki kortyolhatott belőle kedvére.

Nagyi is kortyolt néhányat, azzal folytatta tovább:

.....

A fiú lassan, megfontoltan lépkedett lefelé, míg végül talajt ért. A tenger partján állott. Friss tengeri szél fúj, mert a tengeren ritkán pihen a szél. Hűvös, sós illatot hozott magával. A parton egy csónak várakozott. Nem volt nagy, de látszott rajta, hogy épp alkalmas tengeri utazásokra. Oldalát szép égszínkékre festették. Jobb oldalán egy arany nap, bal oldalán ezüst hold. A csónak vagy mondhatnánk kisebb hajónak is, orra szépen, ékesen felkanyarodott. Csúcsát faragvány díszítette. Hófehér vitorlája ide-oda lengedezett a szélben. Evezője azonban nem volt. A kis hajó halkán ringatózott a vízen.

A fiú közelebb ment. A hajót nézegette. Mintha látta volna már valahol. Még egyszer hátra pillantott, de a lépcső már nem volt sehhol. Most egészen közel ment a hajóhoz, óvatosan megérintette. A hajó megremegett, mint egy tüzes csikó. Joci beszállt, és a hajó azonnal elindult. Vitte őt ismeretlen vizek felé. Egy ideig nem történt semmi, csak suhantak a nyílt vízen. A hajó orra hasította a vizet, fehér tajtékot verve.

Eltelt három éjjel és három nap. A következő hajnal sűrű ködöt szült, ám amikor a köd oszladozni kezdett a távolban mintha szárazföld körvonalai sejlettek volna fel, de hamar eltűntek a szem elől. Mikor már magasan járt a nap, és a köd

teljesen feloszlott, delfinek jelentek meg a hajó körül. Joci megörült. Figyelte őket, éppen hetet számlát meg. A delfinek egy ideig rajban követték a kis hajót, majd kettéváltak egy pedig nagy iramban a hajó elé úszott, és hullámvonalban, gyors sellőzéssel úszott, vagyis inkább repült a hajó előtt. A többiek pedig a hajó két oldalán nagyokat ugrottak, bukfenceztek, cikáztak a vízben. Olyan, mint egy kedves fogadóbizottság. – gondolta Joci.
Így telt el ez a nap.

Az ötödik napon sirályok, és fregattmadarak hosszú sora áramlott a tenger fölött. Nagy csapatokban tettek egy-egy óriási kört a hajó fölött, és ez így ment napnyugtáig. A delfinek nem tűntek el teljesen, hanem nagyon távolról követték a hajót. A napfény meg-megcsillant szép kék színein.

A hatodik napon megfordult a szél. A kis tengeri alkotmány most oldalról kapta a hullámokat, amelyek egyre magasabbra tornyosultak. Joci egyre jobban küszködött. A hajó eresztékei nyikorogtak, recsegett-ropogott minden deszka, csattogott a vitorla, amit hiába próbált irányba fordítani. Végül egy erős szellőkés leszakította a vitorlát. A szél már üvöltött, a hajó hatalmas kereszt hullámok játékszere lett. Egy villám hasított végig a fekete égen, és az árbochrúd lángolni kezdett.

Egy hullám elárasztotta a hajót, egy következő pedig oldalba kapta, és akis hajó süllyedni kezdett. Joci a haragvó vízbe sodródott, egy szál deszkába kapaszkodva. Egy óriás hullám letaszította őt a deszkáról, és ekkor elsötétült minden. Bal kezével szívére szorította a szelencét, és utolsó éber pillanatában érezte, hogy valami lágyan megragadja, és vinni kezdi őt.

Eljött a hetedik nap. A Nap már magasan járt. A part szikrázó homokján mindenütt kagylók heverték, a víz lágyan nyaldosta a szárazföldet. Egy helyütt a növények egészen a tengerig benőttek. Egyes fák a sekélyesben a vízbe nyújtották nagy gyökereiket. Itt oly tiszta volt a víz, hogy egész az aljáig le lehetett látni. A vízbe nyúló sűrű gyökérpáloták között apró halak cikáztak csapatostul.

Az egyik bokor tövében feküdt valaki. Testét ázott rongyok takarták úgy ahogy. Sok helyütt zúzódások, kék foltok látszottak rajta. A bal kezében szorongatott valamit. Ujjai szorosan ráfonódtak a kicsiny tárgyra. Látszott, hogy még így, alélt állapotban is ragaszkodik hozzá. Szeme lehunyva.

Bizonyára kitaláltátok, hogy Joci volt az.

Amikor lesodródott a deszkáról, egy delfin úszott melléje, lágyan hátára vette és kiúszott vele a partra. Idő közben alábbhagyott a szél, szétoszlottak a felhők, és a háborgó tenger lecsillapodott.

Joci most ott feküdt a parton, amely jótékonyan melengette átfázott testét.

Valaki térdelt mellette: egy lány furcsa tiri-tarka ruhában. Csöndben figyelte az idegen fiút, akit partra vetett a víz.

Joci szeme hirtelen felpattant. Tekintete egy másik szempárra fonódott.

- Álmodon? – szólalt meg.

Lehunyta a szemét, majd újra felnyitotta. De a lány már nem volt sehol. Megpróbált felülni, ami nagy nehezen sikerült is. Ekkor minden eszébe jutott: a kék hajó, az utazás a tengeren, a vihar.

- Vajon hol vagyok? – töprengett Joci.

Óvatosan feltápáskodott, és kissé imbolyogva, tett néhány lépést.

Ekkor hirtelen nagy hangzavar támadt.

Trombita harsant, emberek gyűltek köréje, egyre többen és többen – mind ismeretlen.

Innen is, onnan is felhangzott a kiáltás:

- A király. Megjött az új király! Te vagy az új király!

Ott azonnal a vállukra emelték, elvitték a palotába, ráültették a trónra, megkoronázták, és hozzáláttak az új király megünnepléséhez.

.....

Joci csak ült a trónon, és bámult értetlenül.

– Milyen király? Miért pont én? Hol vagyok tulajdonképpen...?

Körülnézett.

A terem, ahol most voltak a palota legnagyobb terme lehet. Erre az épület nagyságából következtetett, már amennyire meg tudta figyelni, miközben az emberek idecipelték a tengerpartról.

A három lépcsőn lévő trónus volt az egyik végében – ahol éppen most ült -, vele szemben – az ellenkező oldalon – a nagy, kétszárnyú ajtó, amin behozták.

A kettő között pedig asztalok és padok sorakoztak.

Az asztalokon mindenféle étel, a padokon pedig sok-sok ember. Mindannyian ettek, és ittak az új királyt tiszteletére. Néha egyikük fölállt, hogy pohárköszöntőt mondjon, de a körülötte ülőkön kívül más nem figyelt rá, mert túl nagy volt a tömeg és a hangzavar. Úgyhogy csak megemelték a poharukat a király felé fordulva, és miután ittak folytatták tovább az ünneplést.

Joci „király” felállt és a legközelebbi ablakhoz sétált.

(Senkinek nem tűnt fel, hogy már nincs a trónusán.)

Kinézve látta, a homokos partot, ahol földet ért. Onnan egy enyhén emelkedő út vitt a városba, aminek valószínűleg a végén, a hegyoldalba épült a palota, aminek a tróntermében volt.

Ahogy tovább nézelődött az ablakon át rájött az új uralkodó, hogy egy nem túl nagy szigeten ért partot. Ami pont annyi embernek ad megélhetést, amennyien ebben a kis városban élnek. A hegyen erdők voltak, a part és a hegy között pedig szántóföldek és gyümölcsösök. Két folyót is látott, amint a hegyről folytak a tenger felé.

Valójában tetszett Jocinak a helyzet.

Ő a király!

- Nem túl nagy az ország, az igaz, de hát első királlyá koronázáskor nem is nagy baj, ha nem olyan nagyban kezd az ember – gondolta.

Szép volt a táj, barátságosnak tűnt a város, és az emberek is biztosan kedvesek, ha csak így királlyá koronázták. – döntötte el.

Ezután visszafordult a tömeg felé, és odament a legközelebbi asztalhoz, hogy próbálja kideríteni, hogy hol is van, mi is a neve a városnak.

Amikor odalépett az emberekhez, azok nagyon megörültek neki.

Azonnal egy teli kupát nyomtak a kezébe, és koccintottak vele „Éljen a király” kiáltásokkal.

Majd folytatták a korábban félbehagyott beszélgetést. Joci király habozva álldogált még egy kicsit, de mivel sem hellyel nem kínálták, sem több figyelmet nem fordítottak rá, végül elsomfordált.

Végigjárta az összes asztalt. Mindenhol ugyanilyen fogadtatás várta.

Végül jobb híján, visszaült a trónusra és onnan pásztázta a tekintetével a termet.

Ekkor akadt meg a tekintete, egy fiatal lányon.

A kétszárnyú ajtó mellett ült tarka ruhában, törökülésben a földön. Egyik kezén a sapkáját tartotta, ami szintén tarka volt 6 bojttal. A másik kezében egy fényes bot volt, és a két tárgy beszélgetését figyelte.

Joci kíváncsi lett. Felállt és a terem fala mellett körben odament a lányhoz. Mögé érve vette csak észre, hogy mi is az a fényes bot, ami éppen a bohócsapkának magyarázott: a királyi jogar.

- Nem gondolod – kérdezte Joci -, hogy az a jogar engem illet?
- De igen, azt gondolom. – mondta a sapka a jogarnak. – Most vissza is adlak a gazdádnak, és remélem hogy a becsületes megtalálónak busás jutalmat fog adni. – fejezte be, és hátrafordulva átnyújtotta a királyi jelképet miközben Joci szemébe nézett.

Abban a szempillantásban megtetszett a királynak a lány. Pont olyan idős lehetett, mint ő, és nagyon leleményesnek tűnt, a mosolya pedig még az Antarktiszt is felolvasztaná – legalábbis Joci így érezte.

Pont olyan magas is mint én, állapította meg, miután a lány fejébe csapta a sapkáját és felállt. És a tekintete!

Mintha már látta volna valahol...

- Mégis milyen jutalmat szeretnél? – kérdezte. – És ki vagy te tulajdonképpen?
- A második kérdésre a válasz: az udvari bolondod. Az elsőre pedig: hogy téged szolgálhassalak.
- Tessék..? – értetlenkedett az újdonsült imperátor.
- A birodalmad legbölcsebb tagja vagyok – válaszolt a lány huncut mosollyal -, és az minden vágyam, hogy Téged, a királyt, szolgálhassalak.

Joci mérhetetlenül megörült.

Micsoda szerencse, hogy véletlenül észrevette ezt a tarkaruhás bölcset, ezt a készségecs bolondot!

- Na akkor mond meg, hogy hol vagyok? Mi a sziget neve? Mi a város neve? Miért éppen én lettem a király?
- Hol vagy? – válaszolt nevetve a lány. – Hát nem látod? Éppen itt, előttem. A sziget neve pedig Jocisziget. A városé Jociváros, és azért éppen te lettél a király, mert te vagy Joci! – fejezte be miközben sokatmondóan bólogatott.
- És mégis – kérdezte tétovázva a fiú – mit kéne most tennem?
- Egyszerű: vezetni az országodat. – válaszolt a lány.

- Senkit nem ismerek itt, és igazából a királykodásban sincs tapasztalatom – vallotta be Joci szemlesütve, majd néhány hosszú pillanatnyi csend után megkérdezte:
- Segítenél?
- Hát persze! – hangzott a válasz. – Hiszen pontosan azért vagyok itt.

A lány körbevezette a palotában az új fejedelmet.

Mindenki mulatozott, senki nem törődött velük.

A tarkaruhás lányt mindenki ismerte. Mindenki örült a vele való találkozásnak, és annak is, hogy bemutatta nekik az új királyt.

Késő este értek vissza a trónterembe, ahol még mindig folyt az ünneplés.

A lány megmutatta Jocinak a hálószobáját, és megnyugtatta, hogy ha meghúzza az ágya melletti bársony kötelet, akkor ő azonnal jönni fog a hívására.

- A többieknek úgyszólván ki kell majd pihennie a mulatozást. – kacsintott a lány királyra, és távozott.

Mielőtt még becsukta az ajtót visszaszólt:

- Reggelre azért találd ki, hogy mit szeretnél holnap csinálni? Hogy mihez akarsz kezdeni a királlysággal? – mondta és jóéjszakát kívánva becsukta az ajtót.

Jocikirály felment a három lépcsőn a baldachinos ágyához, és ráült az ágy szélére.

Fejét a könyökére támasztotta, és gondolkozni próbált, hogy mihez is kezdjen holnap.

Teljesen bizonyos volt abban, hogy reggelre ki kell találnia valamit.

Uralkodásának első napja még eltelt valahogy, de másnap már tennie kéne valamit!

Befeküdt az ágyába a fejedelmi dunnák és párnák közé, de semmire sem jutott eszébe.

Aztán oldalra fordult, és úgy gondokozott.

Aztán hasra feküdt, majd törökülésbe ült, később a térdeléssel is próbálkozott, majd a fekvőtámasszal, a lábakat a nyakba tevéssel, a kezek hát mögötti összekulcsolásával és végül már azzal is, hogy a bal lábával megérintse a fülét... de így sem jutott semmi értelmes az eszébe, és még mindig nem álmosodott el.

- Mit kell tennem? – kérdezte elkeseredve.

Ebben a pillanatban jutott eszébe a szelence!

Lerohant az ágyhoz vezető lépcsőkön. Odafutott a ruháihoz – amit szerencsére még nem vittek el –, és kivette az inge zsebéből a szelencét.

Visszamászott vele az ágyába, és a kicsiny dobozkát a párnája alá tette. Úgy rendezte el a kazettát, hogy éppen a feje alá kerüljön. Mikor párnájára hajtotta a

fejét, azzal a megnyugtató tudattal merült álomba, hogy az aranyszelence ott van éppen a feje alatt.

Reggel énekszóra ébredt.

Kinyitva a szemét azt látta, hogy a tarkaruhás lány épp a függönyöket húzza el, miközben éneklését kifejező mozdulatokkal is kíséri. Amikor észrevette, hogy a felséges király méltóztatott felébredni, kinyitotta a hálószoba ajtaját és behívta a személyzetet.

Vagy 5 szolgálólány és 2 komornyik szaladt be rögvest a királyi hálószobába. Joci király, akkor az ágya mellett, a legfelső lépcsőfokon felegyenesedett, és kiadta első uralkodói parancsát:

- Kedves szolgálóim! Vigyétek hírért, hogy a király ma, amikor a nap az ég legmagasabb pontjára hág, kihirdeti uralkodói crédóját.

Miután a személyzet elhagyta a felséges hálószobát, a lány mosolyogva fordult a király felé:

- Tehát kitaláltad, hogy mihez fogsz kezdeni?
- Ki bizony! – válaszolt Jocikirály, és mellkasához szorította a szelencét, amit közben kihúzott a párnája alól.

.....

Miután a személyzet elhagyta a királyi hálószobát, és a király felöltözködött, arra kérte a bolondot, hogy mutassa meg neki a várost.

- De csak akkora sétát tegyünk, hogy visszaérjünk délre.
- Miért? Mit fogsz bejelenteni? – kíváncsiskodott a lány.
- Hát azt, hogy azon fogok dolgozni, hogy *mindenki harmóniában élhessen a királyságban*. Szerinted jó ötlet?
- Hááát..., nem lesz könnyű...
Szóval mit szeretnél látni először.
- Ahhoz, hogy segíthessek az embereknek, ahhoz meg kell őket ismernem.
Szóval... mondjuk látogassuk meg a Te családot, mivel senki mást nem ismerek.
- Háát ha tényleg azt akarod – habozott a lány -, de nem lesz túl méltóságos élmény.

A palotát körülvevő várfal egyik legeldugottabb sarkában, egy vályogviskó volt nekiépítve a falnak – így az egyik oldalt megspórolták. Egyetlen apró ablak volt csak a házikon, és egy akkora ajtó, hogy még a két gyereknek is le kellett hajolnia ahogy belépett.

Odabent egy nőt és 5 gyereket találtak. A legkisebbet épp szoptatta az anyja. A gyerekek ujjongva ugrottak a lány nyakába, és elhalmozták kérdéseikkel, hogy:

- Hoztál enni?
- Láttad már az új királyt?
- Tényleg össze van nőve a szemöldöke, és minden ujján gyémántgyűrűt visel?

Mikor végre szóhoz jutott a lány, ezt mondta:

- Szerintem inkább kérdezzétek meg tőle ti magatok. Bemutatom az új királyt: íme – mutatott a fiúra, aki mindeközben tanácstalanul nézte őket.

Elég hosszú időbe telt, mire minden kérdésre felelni tudott.

Persze először a gyerekek nem hitték el, hogy ő az új király (nem volt összenőve a szemöldöke, és nem volt minden ujján gyémántgyűrű, sőt még korona sem a fején). Aztán mikor végre elhitték, azonnal térdre vetették magukat előtte, és még ránézni sem mertek. Mikor a fiúnak végül sikerült meggyőzni őket, hogy nem felségsértés, ha ránéznek, beszélnek vele és egyáltalán úgy kezelik, mint bármely más embert, csak akkor indult meg a kérdésáradat.

Jocikirály közben megtudta, hogy az udvari bolondja a legidősebb testvér. Abból próbál megélni a családja, hogy az apukájuk kidobott ruhákat gyűjt, ezekből a jó részeket kivágják itthon, és új ruhát varrnak össze a darabokból, amiket a piacon próbálnak eladni vagy elcserélni. Mivel nem nagyon tudnak ebből megélni, ezért ment a lány a palotába munkát kérni. A tarka ruhája miatt lett udvari bolond, mely hivatást páratlanul éles elméje miatt utolérhetetlenül teljesítette. A palotában fizetséget nem kapott, csak az ételmaradékot szedhette össze a lakomák után.

Jocit mindez megdöbbenetette.

Belenyúlt a zsebébe, majd annyit mondott, hogy mindenki maradjon ahol van, és kifordult a viskóból.

Mindenki értetlenül nézett egymásra, végül a legidősebb testvérré, aki csak megvonta a vállát, és annyit mondott, hogy lehet, hogy az új király is épp olyan ütődött, mint az elődei. Meglepetésére a tesói azonnal védelmükbe vették a fiút.

Nagyjából 5 perc múlva jött vissza Jocikirály.

Egy papírzacskót tartott a kezében, amit átnyújtott a bolondjának, miközben azt mondta: Jó étvágyat!

A lány átvette, és belenézett.

- Mi van benne? – kíváncsiskodtak a tesói.
- Csigák. – válaszolt a lány, és kérdően nézett Jocira.
- Fúj, de undorító. – grimaszoltak a kicsik.
- Ezek kakaós csigák. – világosította fel őket a nővérük.
- Én kakaóval sem eszek csigát. – jelentette ki az egyik öccse. – Olyan gusztustalanul nyálasak...

Ekkor a távolból harangszó hallatszott.

A lány ijedten nézett a királyra. Mindketten rájöttek, hogy miért harangoznak. A lány anyukája kezébe nyomta a zacskót, majd a királlyal együtt kirohant a házból.

Miközben rohantak, a lány ezt mondta a királynak:

- Köszönjük..., de azért anyukámat nem irigylem.
- Miért? – kérdezte futtában Joci.
- Délutánra 4 hasfájós gyereket kell majd ápolnia. A tesóim még sohasem ettek ilyet...
Legközelebb, felség, inkább kérdezz meg engem mielőtt cselekszel.
Szerintem 4 darab fejenként egy kicsit sok,
- Rendben..., de én néha megeszek annyit. – mondta a király, ám ebben a pillanatban elérték a palota kapuját.

Óriási tömeg fogadta őket. A bolondját persze azonnal elsodorták mellőle. Őt viszont udvaroncok sokasága vette körül, és kísérte a pódiumra, ahonnan a beszédet mondta.

.....

- Szép volt a beszéd. – mondta az udvari bolond a királynak.

Ekkor már késő este volt, és most tudtak csak újra szóba elegyedni. A beszéd után a tömeg éljenzett, majd az udvarmester bejelentette, hogy az ünnepi lakoma tálalva van a trónteremben, és így egy újabb dínomdánom vette kezdetét. Most viszont mindenki odament a királyhoz, és elmondta neki, hogy szerinte mit kellene tennie a harmóniához.

Az adószedők vezetője szerint több adót kellene behajtania.

A hadvezér nagyobb létszámú hadsereget szeretett volna.

A kincstárnok azt, hogy újabb aranybányát tárjanak fel a hegyben.

Az udvari szakács nagyobb konyhát, a kertész több növényt, a lovász nemesebb lovakat, és így tovább vég nélkül.

Már éjfélre járhatott az idő, mikor az udvari bolondnak végre sikerült kimentenie a királyt a trónteremből.

Ekkor már csak egyetlen dologra vágyott: az ágyára.

Másnap reggel az ismerős dallamra ébredt, miközben napfény öntötte el a szobát. A reggeli mosakodás, fogmosás, öltözködés, reggelizés után ismét az udvari bolondjával indult a városába.

Minden nap meglátogattak valakit.

A király azt kérte a lánytól, hogy először a legszegényebbeket vegyék sorra.

Jocikirály és a bölcs-balga udvari bolond igyekeztek segíteni rajtuk.

A király például új divatot honosított meg a királyi udvarban: a foltos ruhákat.

Aminek következtében gondolhatjátok, hogy egyszerre megugrott a kereslet az ilyen típusú öltözékre.

A királyi udvar ellátása sem úgy történt mint ezelőtt, hogy egy-egy kiválasztott embertől vettek mindent, hanem minden nap elmentek a piacra (sokszor a király is), és ott vették meg a legszebb, legjobb árut. Így mindenki esélyt kaphatott.

Közben tovább látogatták az embereket.

Miután például meglátogatták az elszegényedett ácsot, a királynak eszébe jutott, hogy egy fából ácsolt balkont szeretne a hálószobája ablaka elé, ahonnan minden reggel kitekinthet a birodalmára, és így tovább.

Az egész birodalom felvirágzott, mindenki serényen dolgozott. A király és az udvari bolondja mindenkinek talált valami testhezálló munkát.

Az udvari emberek először elégedetlenkedtek, de előbb utóbb ők is sorra kerültek:

Meggyőzték például a lovászt, hogy nem több ló kell, hanem jobban idomított lovak (ami – gondolhatjátok – sok munkával jár).

A hadvezért pedig arra biztatták, hogy a katonái ne a vár kapujában és a tornyokban álljanak őrt, mert ellenséget még soha nem láttak, hanem inkább segítsenek ott ahol valami baj történt, ahol váratlan vész támadt, hiszen olyan erősek és ügyesek.

Az adószedők vezetőjét arra kérték, hogy pont annyi adót szedjen csak amennyire szükség van, és mindenkinek külön adófizetése legyen.

A kincstárnokot számokkal győzték meg, hogy nem kell több pénz, inkább ami van azt használják, és úgy növeljék meg majd a tálumok számát. Különb is minek a kincstárat teletömni – akkor csak félni fognak a tolvajoktól.

Az udvari szakácsot arra biztatták, hogy járjon többet a vendéglőkbe, hogy tanuljon a többi szakáctól, járjon a kertekbe, hogy új növényeket, új ízeket keressen.

A kertész pedig ne csak a palota kertjét gondozza, hanem a várost is tegye szebbé, az embereket, akiknek kertje van, őket is tanítsa.

Olyan sokat és jól dolgozott mindenki, hogy egy idő után mindenből túl sok lett. Sokat beszélgetett Jocikirály a balga-bölcs udvari bolondjával, de nem tudtak megoldást találni. Úgy látszott, hogy a mindenre leleményes megoldással szolgáló bolondon kifog ez a fontos kérdés.

Végül azt mondta a bolond, hogy a királynak kell megálmodnia, ahogy már korábban is tette, hogy mi legyen a megoldás.

Joci nagyon megörült a balga bölcs tanácsának.

Hát erre miért is nem gondolt eddig! A szelencét nem a zsebében kell hordani, hanem éjjelre a párnája alá kell tenni.

Már aznap este így is tett.

Másnap a szokásos módon ébredt:

- az énekszó,
- a fény (bolond elhúzza a függönyöket),
- majd a kérdés (Kitaláltad, hogy mihez fogunk kezdeni?)
- és végül a válasz (Ki bizony.)

Ezen a napon délben a király újabb beszédet tartott.

Elmondta, hogy hajókat fognak építeni, és a hajókra a számukra felesleges dolgokat rá fogják tenni. Aztán a hajókat a rakománnyal együtt útnak indítják, a

tengerre bízzák, hogy vigye el őket oda, ahol szükség van rájuk, ahol esetleg még soha nem láttak lovat vagy padlizsánt, vagy baldachinos ágyat, vagy bármi mást, amit hajóra raknak.

Ettől a naptól kezdve minden este útnak indult egy hajó Jocikirály városából éppen abban a pillanatban, amikor este a lenyugvó nap elérte a látóhatáron a tengert. Mindig azt tették ezekre a hajókra, amiből aznap feleslegük keletkezett, és azzal a kérelemmel küldték útjára, hogy eljusson azokhoz, akiknek szükségük van rá.